

Land, som Danmark tager sig af dem, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der i den Henseende bør ske væsentlige Forandringer. Naar vor Befolkning her til Lands fordobler sin Folkemængde paa 60—70 Aar, er det et Forhold, som nødvendig vil medføre efter Vilkaarene her og paa Grund af Kommunikationsmidlernes Udvikling, at en stor Del maa og vil søge sin Lykke og sit Brød andet Steds i Verden, og jeg tror, at det vil føre med sig, at vi ikke kunne sige, at de ikke komme os ved, og at de vende Danmark Ryggen paa den Maade, som her er Tale om; thi det Udtryk passer ikke efter den aandelige Forbindelse, der er mellem dem derude og dem herhjemme. Sømænd, som fare under fremmed og ogsaa under dansk Flag i fremmede Lande, have jo ogsaa vendt Danmark Ryggen, men der er Ingen, der derfor beskylder den danske Sømandstand for at have søget Danmark i dens Hjertelag. Tvertimod har man i Almindelighed ment, at vore nuværende bedste Repræsentanter og mest udbredte Repræsentanter i de forskjellige Verdensdele ere de danske Sømænd. Hele denne Betragtning, hele den Tankegang, der ligger til Grund for det ærede Medlems Modstand mod dette lille Forslag, staar jeg derfor fuldstændig fjænt og er fuldstændig imod. Jeg tør naturligvis ikke udkaste videre gaaende Tanker i den Retning, og jeg vil kun yderligere pointere, at dette lille Spørgsmaal her ikke burde være Gjenstand for en saadan Uvillie. Naar der spørges, om vi kunne tage Konsejventserne, svarer jeg Ja, dem kunne vi tage med stor Lethed. Konsejventserne af at give en Sjettedel af Omkostningerne — 2,000 Dollars — til en Kirke for den danske Menighed i en Verdensstad som New-York kunne vi særdeles godt og bør vi tage. Men vi bør ogsaa gaa videre paa andre Omraader. Kommer man til os med Anmodning om et Bidrag til et Emigranthus og om Hjælp til en større Veiledning for de mange Tusinder, som borte fra Danmark Lande der første Gang, saa mener jeg, at vi heller ikke bør staa tilbage, selv om der forlanges større Beløb. Vi kunne ikke paa nogen Maade være ligegyldige for, hvordan de mange Sneje Tusinder Landsmænd, der nødvendig maa søge deres Brød udenfor Danmark, have det. Det forekommer mig, at den ærede Finantsordfører (Holstein) rettede paa sig selv personligt, hvad jeg havde sagt om dette Forslag. Det var ikke min Mening. Det ærede Medlem staar jo ikke som Forslagsstiller, og jeg vilde derfor ogsaa have sat Pris paa, om den ærede Fi-

nantsordfører, naar han siger, han ikke vil være Forslagsstiller, vil staa udenfor Striden og være upartisk i dette Spørgsmaal, fordi det er et konfessionelt Spørgsmaal. Saa vilde han handlet efter sit Princip og ikke i den Grad givet sig i Rast for Forslaget om at negte dette lille Beløb; ellers synes jeg ikke, at det Første svarer til det Sidste. Tvertimod, han underkender sin egen første Stilling, særlig sin konfessionelle Stilling derved, at han i den Grad tager Parti for de 6 Medlemmer, der ere Stillere for Vædringsforslaget. Kun forsaavidt falde mine Bemærkninger ogsaa paa ham. Jeg vil imidlertid spørge ærede Medlemmer, der ere imod dette, som man siger, konfessionelle Spørgsmaal angaaende det lille Bidrag til en evangelisk-lutherisk Kirke i New-York, om de ikke ville give os Oplysning om, hvilke Bidrag der ydes fra europæiske Konfessioner til Missionsvirksomhed for deres Konfessioner i New-York, eller om, hvilke Bidrag der ydes fra andre Konfessioner end den evangelisk-lutheriske til Veiledning og Støtte for Udvandrere, der komme til New-York. Hvis de Herrer ville give os saadanne Oplysninger fuldt ud sandfærdige, ville de komme til at indse, at her ikke er Spor af Grund for os til at vige tilbage fra at yde de Landsmænd, der beskende sig til den samme Religion som Folketirken i Danmark, denne lille Haandsrækning. Naar vi have talt om at hjælpe Udvandrerne, er det kun til yderligere Støtte for et Forslag, der kunde bestaa alene for de først af mig nævnte konfessionelle Grunde, men som dog faar en særlig Støtte derved, at vi netop paa denne Maade kunne tage os af dem, her af Menigheden og dens Forstander — der særlig tager sig af Udvandrerne og uden Hensyn til Konfession søger at hjælpe dem — efter Evne haade i Sygdom og Nædstilfælde overhovedet med Naad og Daad. Det var dette Spørgsmaal. Der kan være flere andre Spørgsmaal paa Finantsbudgettet, hvor min Anskuelse i Realiteten vil være forskjellig fra de ærede Herrer. Jeg har gjort meget lidt Brug af denne Forskjellighed, fordi jeg har ment, at det overhovedet ikke var Tiden til at opholde sig ved Uenighed om mindre Ting, men Forholdene synes at have forandret sig, og det synes at kunne blive nødvendigt bestemt at tage Stilling ogsaa under den specielle Behandling af Finantslovsforslaget til de enkelte Spørgsmaal, hvori man maatte paa Grund af de forskjellige Livsanskuelser har en forandret Realitetsopfattelse. De to Spørgsmaal, jeg særlig har ønsket at omtale, angaa paany Vædringsforslagene Nr. 76 og Nr. 187. — Om Uni-